

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 23

Tony, trở về sau ba ngày ở Wales, đang ngồi xem Deal or No Deal thì Ellie đi làm về.

“Ba gọi đồ Ăn rồi đó.” Ông ngồi trên sofa vẫy tay với nàng. “Hai mươi phút nữa người ta sẽ mang đến. Cuối tuần của con thế nào?”

Ellie đợi tới khi thức ăn được mang đến rồi mới kể với ông điều mà nàng biết nàng phải kể. Tony sẽ bay về LA sáng mai và ông xứng đáng được biết sự thực.

Đây là nếu hai người không lặn quay ra vì bội thực trước khi nàng kể câu chuyện.

“Ba gọi có nhiều quá không?”

“Hơi hơi ạ.” Tony vốn nổi tiếng ham hố mỗi khi xem thực đơn. Gần như chỗ nào trong bếp cũng đầy rẫy nắp và hộp nhôm.

“Ba không dừng được, ta ghét ý nghĩ phải bỏ qua món gì lắm.” ông đang ăn món cà ri cừ, bánh mì dẹt, rau chân vịt và khoai tây, đậu nhớt xào và cơm nắm. “Nhớ hồi ba gọi món gà tandoori mà họ nghe thành ba suất không?” Tony cười tủm tỉm khi nhớ tới chuyện đó, ông nói, “Jamie không bao giờ cưỡng lại được món đó, phải không? Cuối cùng nó đã ăn hết sạch.”

Ôi không, giờ ông đang đưa Jamie vào câu chuyện. Trái tim nàng thất lại, Ellie đặt hộp tôm xào xuống. Nói thế nào bây giờ nhỉ? Nàng hít một hơi sâu. “Tony này, ba có nghĩ Jamie sẽ đồng ý nếu con bắt đầu... ừm, hẹn hò với ai đó không?”

Tony ngừng rưới xốt xoài lên thịt cừ. ông mất chút xíu thời gian để định thần lại.

“Ôi con yêu, đương nhiên là nó sẽ không vấn đề gì rồi. Đã một năm rưỡi trôi qua. Ba đã nói điều này trước rồi mà? Con nên ra ngoài đi. Jamie sẽ mừng cho con, ba biết. Ba cũng mừng cho con. Miễn là người đó tốt và xứng đáng với con.” Ông nhìn gương mặt quay nghiêng của nàng. “Anh ta có phải người tốt không?”

“Có ạ,” Nói đi, nói đi...

“Ba nghĩ mình biết đó là ai rồi.” ông mỉm cười cảm thông. “Có phải cái cậu McLaren gì đó không?”

Gì cơ? Ôi trời, thế ma cũng nói. “Zack ạ? Không, không phải Zack!”

“À xin lỗi con, ba nhầm. Thế con nói đi, đứa nào may mắn thế?”

Ellie chuẩn bị tinh thần. Cứ nói với ông thôi.

“Trừ phi đây là một phụ nữ,” Tony vội nói. “Thế cũng không sao. Cũng không nhất thiết phải là đàn ông.”

Ellie khịt mũi bật cười và sự căng thẳng đã tan biến. “Trông ba kìa.”

“Ba biết. Xin lỗi con.” ông lắc đầu. “Cái kiểu chính trị phải đạo trời đánh đó mà. Đương nhiên ba vẫn thích hơn nếu đó là nam giới.”

“Vâng, vậy thì tốt, vì đó là nam giới ạ.” Trời ơi, nói ra luôn đi... “Là Todd ạ.”

Tony một lần nữa khựng lại. Rồi ông nở nụ cười thật tươi và nói, “Thật sao? Thế thì tốt quá! Con yêu, đây là một tin rất tuyệt Ba không ngờ đây.” Ông có vẻ thực sự hài lòng.

“Con cũng vậy. Con nghĩ chúng con chỉ là bạn. Và bây giờ có vẻ như ba biết đó, có điều gì đó đã chuyển biến.” Ellie vội trấn an ông, “Cũng mới đây thôi. Anh ấy mới thổ lộ với con vào thứ Bảy. Chưa có chuyện gì cả đâu.” Có lẽ nhiều thông tin quá, nhưng nàng cần Tony biết rằng nàng không hề nhảy múa ăn mừng ngay trong căn nhà này khi ông vắng mặt.

“Tin ba đi, Jamie muốn con sống cuộc sống của con mà.”

Hy vọng ông nói đúng. “Con đang cố hết sức.”

“Và cũng không cần cảm thấy áy náy đâu.” Tony tỏ ra sáng suốt. “Đâu phải là con không chung thủy.”

“Con biết.” Nàng xúc một thìa cơm to vào đĩa. “Nhưng con vẫn thấy kỳ kỳ làm sao ấy.”

“Cũng dễ hiểu mà.”

Một khi đã bắt đầu, Ellie phát hiện ra mình không thể ngừng được. “Giống như hôn nhân sắp đặt ấy ba ạ.”

“Ôi con yêu, chỉ là làm thế nào để quen với việc này thôi mà. Miễn là về cơ bản, hai con cảm thấy hấp dẫn nhau, thế thì sẽ không sao hết.”

Hừm, đó là một việc nữa mà nàng không chắc chắn. Nàng có thấy bị hấp dẫn không nhỉ? Làm sao nàng biết được khi nàng không làm chuyện này đã lâu rồi? Kể từ tối thứ Bảy nàng đã nghĩ đến chuyện này rất nhiều. Cũng như nụ hôn, cái viễn cảnh nàng và Todd có quan hệ tình cảm với nhau không làm cho nàng sợ hãi. Nhưng nếu nàng từ chối, tình cảm của anh sẽ bị tổn thương. Vì vậy nàng quyết định trước mắt cứ như thế này đã. Dù sao có cặp có đôi cũng tốt, để nàng lại cảm thấy mình là người bình thường.

Ừm, tương đối bình thường.

Dù sao thì cứ từ từ, để xem chuyện này đi đến đâu. Và ít nhất nàng cũng đã nói với ba của Jamie rồi. Thế là bớt được một trở ngại.

Đĩa của hai người đều đầy ứ. Ellie không còn thấy đói, nàng cầm đĩa lên và nói, “Ta ra phòng khách nhé ba?”

Trong phòng khách, để chuyển chủ đề, nàng kể về cuộc gặp gỡ không thành công giữa cặp Kaye và Joe Kerrigan với Zack.

“Cái này cũng khó.” Tony gật đầu đồng tình. “Khả năng con bị sét đánh trúng còn lớn hơn khả năng con làm được một bộ phim. Ở LA,” ông tiếp tục nói tung tung, “khả năng bị sét đánh trúng còn lớn hơn khả năng gặp một người chưa viết kịch bản phim bao giờ.”

“Kịch bản này khá hay ạ.”

“Có hàng ngàn kịch bản thực sự hay. Hàng chục ngàn ấy chứ.”

“Nhưng họ đã cố gửi kịch bản tới các hãng và đại lý phim mà mấy người đó thậm chí còn chả thèm đọc!”

“Đó là vì họ đã nhận được hàng ngàn kịch bản không mong đợi rồi. Theo nghĩa đen đó. Nếu họ ngồi đọc tất cả mấy kịch bản đó, chắc họ không làm được việc gì khác mất. Đôi lúc họ sẽ xem trang đầu.” Ông nói như thể điều đó khiến cho mọi thứ đỡ tuyệt vọng hơn vậy.

Ellie nói trong vô vọng, “Thế thì thật bất công.”

“Như ta nói đó, ngành này khắc nghiệt lắm.”

Nàng nuốt một miếng đầy món xào. “Con biết. Nhưng thật là mĩa mai khi có bao nhiêu phim được làm nhưng kỳ thực lại chẳng ra gì.”

Sáng hôm sau Tony dậy sớm, đóng gói đồ đạc và đợi xe tới đưa ông ra sân bay Heathrow. Cầm trên tay tách cà phê và đi sang phòng khách, ông lật qua mấy xấp báo và ấn bản đang hot trên giá tạp chí để kiếm một tờ mang lên máy bay đọc. Tờ tạp chí truyền hình, không. Cosmopolitan, không. Tờ rơi giới thiệu kỳ nghỉ vui vẻ giá rẻ, không cảm ơn. Cuốn catalogue giới thiệu sản phẩm của Argos, trời, giết tôi đi. Rồi ông bắt gặp tập bản thảo Ellie nhắc tới tôi qua. Nàng thậm chí còn rút nó ra khỏi giá và thuyết phục ông đọc. Thiếu sót trong phẩm chất của một người bán hàng khéo léo ở nàng đã được bù đắp bằng sự nhiệt tình, nhưng ông vặn lại bằng cách lý luận, “Có vai nào cho ta trong bộ phim không tồn tại này không?” Khi nàng xịu mặt nói, “Dạ không,” thì ông trả lời, “VẬY CHỈ KHÁC GÌ YÊU CẦU MỘT CON CÁ SẦU PHẢI THÍCH MÓN BÁNH SANDWICH KẸP RAU BÒ CÔNG ANH.”

Sau đó Ellie đành từ bỏ cuộc vận động. Thay vào đó, hai người ngồi xem chương trình The Apprentice trên ti vi, chế giễu mấy thí sinh và tán gẫu về cuối tuần của ông ở Wales với đoàn làm phim của bộ phim Gavin, Stacey and Two Smoking Barrels sắp ra mắt.

Giờ Tony đang đứng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc xe của ông đã tới bên ngoài. Thôi được, ông sẽ mua mấy cuốn tạp chí khi đến Sảnh đi, nhưng ông vẫn cần thứ gì đó để giết thời gian từ đây ra sân bay. Nhìn sát vào cửa sổ ông có thể khẳng định mình thật xúi quẩy khi gặp phải người lái xe này; Malcolm là người tốt, nhưng chuyện anh ta không thôi hoan hỉ, ba hoa không ngừng và liên tục nhại lại phong cách của những người nổi tiếng thì đáng sợ quá sức chịu đựng của ông lúc này.

Tony đổ cốc cà phê đi, cầm tập bản thảo trên giá và xem qua trang tiêu đề: Người cha Ai Len thất lạc của tôi của Kaye and Joe Kerrigan. Đặt cái tựa tẻ hại thế này, chẳng trách mấy tay chuyên nghiệp không thèm xem kỹ bản thảo.

Rồi, ông sẽ mang thứ này đi đọc trên đường ra sân bay; có thể anh chàng Malcolm ồn ào sẽ bỏ trò đóng vai Tom Jones và để ông được yên. Ông nhét tập bản thảo vào hành lý xách tay, dừng lại ở hành lang dẫn đi xem có nên gõ cửa phòng Ellie hay không. Liệu ông có nên đánh thức nàng để tạm biệt không?

Sự tỉnh táo đã chiến thắng. Bây giờ mới là 6 giờ sáng. Hàng tháng trời sau khi Jamie mất, Ellie đã phải chịu đựng chứng mất ngủ nghiêm trọng, chưa kể việc hốt hoảng tỉnh dậy vào lúc 4 giờ sáng và không thể ngủ lại. Gần đây giấc ngủ mới bắt đầu trở lại bình thường với nàng.

Đánh thức nàng dậy lúc này thì quả là nhẫn tâm.

Ông lặng lẽ ra khỏi nhà.

Một cuối tuần nữa lại trôi qua, một ngày thứ Bảy nữa đi chơi với Todd, lại một khoảnh khắc khó xử lúc cuối buổi.

Và lần này là ba - ba! - nụ hôn; một lần khi anh tới nhà, một lần khi họ đi bộ qua công viên Regent và giờ là nụ hôn tạm biệt trên thềm nhà nàng cuối buổi đi chơi.

Ellie đã cố hết sức thả lỏng các cơ trên người nàng. Nàng đã cố thả lỏng, nhưng vẫn có cảm giác kỳ cục. Cả cơ thể nàng cảm thấy không thoải mái. Tệ nhất là, giờ nàng không thể xua khỏi đầu ý nghĩ Jamie đang ở đâu đó trên kia, nhìn xuống bọn họ, quan sát nàng và thấy cái kiêu không mạn mà lẩn lút túng này của nàng thật buồn cười.

Thế này thật khó chịu. Chẳng trách nàng không tài nào tập trung nổi.

“Đi chơi hôm nay anh vui lắm.” Todd vuốt ve một bên khuôn mặt nàng, gạt một lọn tóc ra sau.

“Ừm, em cũng thế.”

“Thật chứ?” Giọng của Jamie vang lên trong đầu nàng, rõ mồn một. “Vì em chưa bao giờ hôn anh như thế cả.”

Im đi, im đi, im đi.

“Nếu em đã quên cách hôn,” Jamie tỏ vẻ thiện chí, “có lẽ em nên đăng ký một lớp buổi tối.”

Trời ơi, chẳng trách nàng không tài nào thoải mái được.

Todd vẫn đang vuốt ve mái tóc nàng. “Em không sao chứ?”

Anh ngừng lại ngay được không? “Vâng, không sao. Em hơi mệt, thế thôi.”

“Ôi trời, ôi trời” Jamie tặc tặc lưỡi thích thú. “Điều đó chắc chắn không đúng.”

Anh có biến đi không thì bảo?

“Mệt à,” Todd nhắc lại, rõ ràng cũng không thấy thuyết phục.

“Em xin lỗi.” Biểu hiện của anh chứng tỏ anh cũng biết nàng có ý gì. Về cơ bản, nếu anh nuôi hy vọng ở lại nhà nàng thì chuyện đó sẽ không xảy ra. Như những lần trước.

“Không sao.” Như trước đây, Todd rất giỏi che giấu nỗi thất vọng. “Em ngủ ngon nhé.” Anh ôm nàng lần cuối. “Mai anh sẽ gọi cho em. Bận gì thì cũng đừng quên buổi tiệc nướng của mẹ anh nhé.”

Ellie nén một nỗi băn khoăn khác. Lần đầu tiên nàng được mời tới một buổi gặp gỡ với tư cách bạn gái của Todd. Đó là tiệc sinh nhật lần thứ sáu mươi của mẹ anh vào tuần sau nữa. Vào thứ Tư, họ sẽ có một bữa tiệc lớn tại nhà với đồ nướng, khiêu vũ trong vườn sau. Bạn bè và họ hàng khắp nơi sẽ tới để dự buổi tiệc kỷ niệm này. Khi Todd nói với mẹ anh rằng anh và Ellie là một cặp, thấy bà Maria Howard đã vỗ tay sung sướng và bật khóc, “Ôi tuyệt quá. Ta rất mừng cho hai con!”

Thế nên sau mười một ngày nữa Ellie sẽ được giới thiệu với tất cả mọi người và được chính thức chào đón vào gia đình anh. Ngoài ra, không có gì phải lo lắng vì theo một nguồn tin đáng tin cậy thì đó đều là những người dễ thương và rất mong được gặp nàng.

“Thứ Tư tuần sau.” Nàng gật đầu và mỉm cười trấn an Todd. “Em sẽ ghi lên lịch. Em không quên đâu.”

“Anh nóng lòng muốn em gặp mọi người quá. Sẽ thật tuyệt,” Todd hôn môi nàng lần cuối.

“Moa.” Ôi, nàng thích tiệc tùng và gặp gỡ mọi người. Có thể việc nàng được giới thiệu là bạn gái Todd sẽ khiến chuyện giữa họ có vẻ... thật hơn đôi chút.